

Sygnatura akt VI W 5930/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06-10-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Katarzyna Łukomska

po rozpoznaniu w dniu 06-10-2015 r.

sprawy przeciwko **T. P.**

synowi W. i J. z domu C.

urodzonemu (...) we W.

obwinionemu o to, że

w dniu 12 listopada 2013 r. o godz. 02:13 na ul. (...) w W. kierując pojazdem m-ki L. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem B-33 „ograniczenie prędkości do 60 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 33 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości M. (...) CD

tj. o czyn z art. 92a kw

I. uznaje obwinionego T. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 a kw i za to na podstawie art. 92 a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 611,52 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2013r. o godz. 02:13 w W., przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego do rejestracji prędkości pojazdów, został sfotografowany samochód m-ki L. o nr rej. (...), poruszający się z prędkością 93 km/h, tj. o 33 km/h większą niż dopuszczalna w tym miejscu, gdyż dozwolona prędkość na tym odcinku drogi - określona znakiem drogowym B-33 - to 60 km/h. Na zdjęciu tym, choć zrobionym w porze nocnej, widoczna osoba kierująca pojazdem.

W Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, że w/w samochód należy do firmy (...) S.A. Oddział w W., która wezwana do podania informacji o użytkowniku tego pojazdu wskazała firmę (...) Sp.z.o.o. Spółka Komandytowa w W., ta z kolei wskazała obwinionego T. P. (zam. W. ul. (...)). Do w/w zostało wysłane wezwanie dot. popełnionego wykroczenia oraz druki oświadczenia o wyrażeniu zgody na przyjęcie grzywny w drodze mandatu

karnego, korespondencja ta została przyjęta. Następnie obwiniony został wezwany do stawiennictwa w Oddziale Ogólnomiejskim Straży Miejskiej m.st. W. w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z art. 92a kw – przekroczenia prędkości. W odpowiedzi na to skierował on wniosek o umorzenie postępowania, załączając do niego opracowanie i orzeczenie dot. wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Urząd Miejski W. nadesłał natomiast dane dot. dowodu osobistego obwinionego wraz z jego wizerunkiem twarzy.

Dowodowe zdjęcie kierowcy samochodu wykonane za pomocą urządzenia rejestrującego prędkość pojazdów zestawiono z wizerunkiem obwinionego nadesłanym przez Urząd Miejski W. celem ustalenia czy na obu tych zdjęciach widnieje ta sama osoba i czy jest nią obwiniony. Zarówno z pisemnej, jak też ustnej opinii biegłego z zakresu antropologii jednoznacznie wynika, że na zdjęciu dowodowym i materiale porównawczym znajduje się ta sama osoba i jest nią obwiniony T. P..

dowód: raport zdjęciowy k.4; świadectwo legalizacji k. 5; notatka urzędowa k. 30, wezwanie skierowane do (...) S.A. k. 6-7; pismo V. (...) (...) k. 8; wezwanie skierowane do (...) Sp.z.o.o. k.9-11; oświadczenie (...) Sp.z.o.o. k.13; wezwania skierowane do obwinionego k. 16-19; wniosek obwinionego o umorzenie postępowania k.20-24; odpowiedź UM W. k. 27; pisemna opinia biegłego k. 70-78; ustana opinia biegłego złożona na rozprawie w dniu 06 października 2015r.

T. P. ma 24 lata, prowadzi własną działalność gospodarczą.

dowód: wyjaśnienia obwinionego k.61

Odpowiadając na wezwanie Straży Miejskiej m.st. W. obwiniony złożył wniosek o umorzenie postępowania, w treści którego odniósł się jednak do czynu z art. 96 § 3 kw, nie zaś do wykroczenia z art. 92a kw, dołączając opracowanie i orzeczenie także dot. czynu z art. 96 § 3 kw (k. 20-24).

W sprzeciwie złożonym od wyroku nakazowego obwiniony podał, że nie zgadza się z tym wyrokiem ponieważ nigdy nie był posiadaczem auta m-ki L. o nr rej. (...) jak i nigdy nie kierował tym pojazdem, w związku z tym nie mógł popełnić zarzucanego mu wykroczenia drogowego, i że nie przedstawiono mu żadnych dowodów, które wskazywałyby na to, że był kierującym tym pojazdem, że nie otrzymał zdjęcia z fotoradaru, że tego dnia nie był w W., gdzie wskazany pojazd przekroczył prędkość, w związku z czym wniosł o umorzenie „tej absurdalnej” sprawy (k. 51).

Na rozprawie w dniu 10 marca 2015r. obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że ani nie jest właścicielem samochodu opisanego we wniosku o ukaranie, ani też we wskazanej dacie nie był w W.. Podał, że – o ile pamięta – był na L. (...)związku z 11 listopada. Obwiniony wyjaśnił też, że nigdy nie miał samochodu m-ki L., ale dodał, że kiedyś wypożyczył prawdopodobnie takie auto, ale nie wie czy akurat to, bo w owym czasie, tj. w okolicach 11 listopada 2013r. było ileś wypożyczonych samochodów z uwagi na to, że prowadzi on działalność gospodarczą i społeczną i wtedy, tj. 11 listopada 2013r. organizowany był wyjazd na (...), gdzie zawozili książki do polskich szkół. Obwiniony podał, że na (...)był od 10 do 11 listopada 2013r., w Polsce był ok. godz. 10.00-11.00 przed południem 12 listopada 2013r. Stwierdził, że wśród samochodów, które zawoziły książki do polskich szkół na (...)nie był samochodu L.. Na okazanym mu zdjęciu obwiniony nikogo nie rozpoznał (k. 61).

Wyjaśnienia obwinionego Sąd ocenił jako niewiarygodne, a to dlatego, że po pierwsze obwiniony dopiero w toku rozprawy podał okoliczności mające wykluczyć jego obecność w W. i możliwość prowadzenia wskazanego samochodu w oznaczonym miejscu i czasie. Wcześniej w złożonym wniosku o umorzenie postępowania, jak też w sprzeciwie od wyroku nakazowego okoliczności tych nie powoływał. Po drugie zaś wyjaśnienia obwinionego dot. tego, że to nie on prowadził przedmiotowy samochód we wskazanym miejscu i czasie, nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, głównie w postaci załączonego zdjęcia z pomiaru prędkości oraz opinii, tak ustnej jak i pisemnej biegłego z zakresu antropologii, z której jednoznacznie wynika, że osobą ujętą na dowodowym zdjęciu (k. 4) jest obwiniony T. P..

W/w powołanej opinii pisemnej i ustnej biegłego z zakresu antropologii, jak też pozostałym dowodom z dokumentów, jako sporządzonym w sposób rzetelny i prawidłowy oraz przez podmioty do tego uprawnione Sąd w pełni dał wiarę.

Sąd zważył co następuje

Po zweryfikowaniu przeprowadzonych w sprawie dowodów i dokonaniu na ich podstawie ustaleń faktycznych Sąd ustalił, że obwiniony był kierowcą wskazanego samochodu w oznaczonym miejscu i czasie, i że jadąc z prędkością znacznie większą niż dozwolona, nie stosując się do ograniczenia prędkości określonego znakiem B-33 „ograniczenie prędkości do 60 km/h”, dopuścił się on zarzucanego mu wykroczenia. W świetle zgromadzonych dowodów, przede wszystkim w postaci zdjęcia z urzędnika kontrolno-pomiarowego i opinii biegłego z zakresu antropologii Sąd uznał, że wina i sprawstwo obwinionego nie budzą wątpliwości, i że zachowaniem swym wyczerpał on znamiona wykroczenia określonego w art. 92a kw. Zgodnie z treścią art. 92a kw odpowiedzialności karnej podlega bowiem ten, kto prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Dowody zgromadzone w sprawie dały wystarczające podstawy do tego, by odpowiedzialność tę przypisać obwinionemu.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, jak też dyrektywy wymiaru kary Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny pozostającą w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, uznając z jednej strony, że w tym konkretnym przypadku taki właśnie rodzaj kary jest najbardziej celowy i to zarówno z uwagi na swój rozmiar, jak też związany z tym stopień dolegliwości, z drugiej zaś bacząc, by dolegliwość ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Działając w oparciu o wskazane przepisy, uwzględniając fakt, że T. P. prowadzi własną działalność gospodarczą, Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania i wymierzył mu stosowną opłatę.